

Reformationsdagen

Reformationsfeiren er en fejersfest. Siden Jesu kamp og seier i Betsemans og paa Golgata har der aldrig i verden været bundet saa stor og herlig en seier, som den der blev vundet af Luther. Vi vil nævne noget af det, kirken vandt ved Luthers store reformationsværk.

Kirken vandt sin frihed. Den frihed, som Jesus Kristus havde købt med sit blod, var tabt. Pavestolen havde lagt de kristne i lænser og ligefrem fængslet samvittighederne. De var lænede og fangne i alle slags menneskebud og forordninger, af dannelsen og mundebrudne. Men Luther stormede fængslet og rev lænserne istykker, og det gjorde han "næret" dertil af Gud, som han selv siger. Thi selv vilde og turde han ikke angribe paven og kirkeforordninger. Men Gud "nærede" eller ledede ham skridt for skridt. Da han sin mindeevrige allehelgensaften opfyldt sine 95 teisinger paa kirkegården i Wittenberg, begyndte hans haand styret af Gud at slaa sine magtige slag mod kirkeforordninger. Da han udsendte sin "frietrompet," bogen "om kirkeforordninger," raabte der frihedsord ind til de fangne. Da han brandte den pavelige bulle udenfor Elsterporten i Wittenberg sendte han ved dette sit "ildtegn" lysstraaler ind i det mørke fængsel. Og da han endelig hint stode sig selv paa rigsdagen i Worms gav sit verdensberømte svar: "Naar I vil have et anfaldigt, slet og ret svar, saa vil jeg give et, som hverken har horn eller tænder; hvis jeg ikke ved vidnesbyrd af skriften eller ved aabnbare, klare og indelige grunde bliver overvunden og overbevist — thi jeg har hverken tillid til pave eller konciller alene, da de ofte har været vild og modsigelig sig selv — saa at jeg ved selve de skriftlige ord, som jeg har anført og bragt, bliver overbevist, og min samvittighed faaledes bliver bunden i Guds ord, hverken kan eller vil jeg tilbagekalde; thi det er hverken sikkert eller raadeligt at handle mod sin samvittighed. Jeg kan ikke andet. Her staar jeg! Gud hjælpe mig! Amen." — da hug Luther egentlig lænserne af og aabnede fængslet for de fangne. Det var kirkeforordningens tilbageløb fra det babyloniske fangenskab. Den var sat i frihed igen.

Men ligeom en fri nation kræver en fri forfatning eller konstitution, saa ogsaa kirken. Og Kristus havde givet sin kirke bibelen, Guds helige ord, som eneste lovbog. Efter den skulde alt styres og ordnes. Men den havde pavemagten som eget tyrannagte fra kirken og i dens sted sat sine egne ord og bestemmelser. Det var som Grundtvig synger:

"Herrens bog var lagt paa hylden, Egently i kirken læd,
For en krone, for en gylden Glimmerig tilfældig man bød,
Sandheds lys og forjættelse ord
Var som funket ned i jord,
At det skulde ei fordomme
Følges og mundebrudne."

Men Luther ved at alle løgne, drømme og falske traditioner og gav kirken dens grundlov, Herrens eget ord tilbage. Det gjorde han ved at overbevise bibelen og give den til folk i modersmaalet.

Denne grundlov havde kirken herre givet sit testament, skænket sine børn et herligt og underligt gavebrev. Et gavebrev, hvori han fortalte dem om et deligt hjem og mange store skatte, som han havde kjøbt for en overmaade høj pris, men som han gav alle sine gratis, for intet — af naade. Dette gavebrev var evangeliet, budskabet om at mennesket frelses og reddes ved troen alene ved troen paa Jesus Kristus uden lovens gjerninger. Dette testament havde

pavestolen dels glemt, dels aldeles forfalsket. Det var som disse gamle manuskripter, hvorpaa evangelierne engang var skrevet, men siden er blevet overstrøget og igjen bekræftet med eventyr og fabler. Luther renkede gavebrevet og lod atter det delige indhold straales frem i hele sin klarhed. Dette skendte — evangeliet — til kirken tilbage ved reformationsdagen.

Men denne konstitution indeholdt endvidere mange værdifulde rettigheder. En af de vigtigste rettigheder borgerne i et frit land har, er at man faar lov til at fremsætte sine klager og bønner for regjeringen selv, i tilfælde for kongen eller præsidenten. Saa er det ogsaa i kirken. Og denne rettighed havde ogsaa Kristus nedlagt i kirkeforordningerne. Han havde joget, at vi i al vor nød og modgang skulde vaalkende ham og med frimodighed træde frem for naadens trone som børn kommer og beder til sin fader. Men pavestolen havde faaet istand en hel del omveje, at indviklet embedsstel, en masse "red tape" som stængte mellem folket og kirkeforordninger.

Der var jo egentlig forskjellige departementer, hvori de forskellige slags klager og bønner modtoges og ekspederedes. Over helgen havde sit departement. Og til helgen maatte man henvende sig for ved ham at faa bønner eller klagen besvaret videre. Kristus var istand for den bedende af en flot helgener, hvorfra Maria var den fornemste. Luther ruddede bort dette embedsstel og aabnede veien til Gaderens herlige naadetrone for alle lidende, bedrøvede og bedende.

Et frit folk trænger oplysning, ellers vil friheden snart tabes. Netop saa er det ogsaa i kirken. Og derfor arbejdede Luther med sig iver for skoler, gode kristelige skoler. Var det den katolske kirke da som nu om at gjøre at holde folket nede i uvidenhed og aandelig mørke, saa blev det for Luther en livsdrag at lære for skolevæsenet. Derfor hans indtrængende formaninger til den borgerlige værgelighed om at oprette og underholde gode kristelige skoler baade for gutter og piger.

Til hjælp for den kristelige undervisning udgav han derfor sine to katekismener. Om Luthers lille katekismus er der vist bare en mening: den er uovertræffelig. Med Luthers reformationsbegyndte derfor den folkeoplysning, som i saa meget har forandret samfundslivet.

Større seier end den der blev vundet ved reformationsdagen var ogsaa aldrig vundet siden feiren paa Golgata. Men for at vinde en sliq seier kræves en kamp. Thi fienden var en jant Goliath. Og mange havde prøvet at fælde denne kæmpe, men det mislykkedes altid. Hvorfor lykkedes det for Luther? Vi ved, det var et Guds verk. Og Gud styrer enhver kamp og giver seier til hvem han vil. Men Gud styrer jo gennem midler. Og vi kan ofte se, hvorfor netop en saadan en bliver et Guds redskab til at udjøre store ting. Og ved Luther er der flere ting, der vejer i retning af at Gud vilde bruge ham til store ting. Det fortalte allerede Staupitz ham. Gud har store ting fore i himmelen og paa jorden og vil maligens bruge dig, havde Staupitz sagt. Mandt de ting som gjorde Luther skiftet til at optage denne kamp har man navnlig hans lærdom, hans indre kamp, hans livsforløb og andre ting. Og de har vist alle sin betydning. Men det som egentlig gjorde Luther til reformator og til kæmpe og helt, det var vist hans tro. Og troen udjører undere. Alle ting er mulige for den som tror. Læs troens delige hymne i Hebraerbrevets 11te kapitel. Og Luther var en trogmand. Og hvem er det som ud-

fører de store ting i Guds kirke? Er det genierne? Er det de lærde? Er det de magtige og store? Nei, det er troens, overbevisningens mænd. Den troende er en slippemand, som bevæger verden, fordi han slaar paa slippet Jesus Kristus. Og aander ikke hans store krigsalme en forunderlig tro? Vor Gud kan er saa fast en borg, han er vort skjold og væg, han hjælper os af nød og sorg og ved os vel at bjerge. Det troende Luther fast og vist. Og som troens mand var han ogsaa saadan en kunnens mand. Endog fienderne var jo ræd for Luthers bønner som for hans salmer. Og fordi han var en sliq troens mand, var han ogsaa saa glad, modig og frimodig midt oppe i fiendernes mængde og i kampens bulder. Hvor aander ikke disse ord trosmødt!

Om verden fuld af djævel var, Som os opsluge vilde, Vor frugt er dog slet ei saa svar, De maa sin vrede spilde; Ei verdens første mer, Hvor grum han end sig ter, Skal krumme os et haar, Han dant og luft gaar, Et Guds ord kan ham fælde.

Og hans ord paa veien til Worms, "om der end var saa mange djævel i Worms som der er tagten paa husene, saa vil jeg derhen," viser os den frugtsløse mand. Ingen kan andet end beundre Luthers mod. Det er omtrent enestående. Men dette mod var en frugt af bøn og tro.

Men i en kamp gjælder det ikke bare at være stærk og modig, der kræves ogsaa de rette vaaben. Men vaaben er den stærkeste kæmpe snart forloren. Og der havde ganske vist været troens mænd ogsaa før, og enkelte havde ogsaa prøvet at optage kampen, men de havde desværre ikke brugt de rette vaaben, og derfor deres nederlag.

Luthers vaaben var ordets troværdige værd, og intet andet. Netop det samme vaaben som kirkeforordninger bragte i kampen med djævelen. Drødet var de glatte stene som denne helt slængte i pavens pande. Og ordet var altid hans vaaben. Alle bare imod pavemagten, men ogsaa mod formfikkens repræsentant Jvingali og mod formfikkens store hob og de falske profeter. I ordet var Luthers hjemme og deri sad han som i sin vindtagelige fælgning. Og ved det er den store seier vundet.

Men alt, som Luther vandt, kan let tabes igjen. Luther fejers borte kan tabes. Og mere end et folk har igjen tabt, hvad de engang vandt i blodig kamp.

Der staar om kong Jojakim at han skal profetisere og istyffe med en pennelin og brandte den. Og er det ikke netop hvad de mange stærke denne gjør i bore dage? Med sin vantroske skarpe bibelkritik fjæret man bibelen istykker og kaster store dele bort som eventyr, fabler og tull.

Vi ved hvad det betyder for et folk at tabe sin konstitution. De bliver da atter slaver igjen og maa lide slavenagtet. Men vi burde ogsaa vide at taber vi den ufeilbare bibel, kirkeforordningens frie konstitution, saa taber vi vort alt — vort gavebrev evangeliet, vore rettigheder og privilegier, — og bliver snart slaver under menneskemening og menneskebud. Maatte vi lutheranere ret burdere hvad Luther vandt ved reformationsdagen, og maatte vi bevare det i trofast!

Guds ord, det er vort arvegods, Det skal vor affoms være; Gud giv os i vor grab den ros, Vi holdt det høit i ære! Det er vor hjælp i nød, Vor trøst i liv og død; O Gud, hvor det gaar, Lad dog mens verden staar, Det i vor at nedarbej!

(Salig Past. Thomas Nilsson.)

General Gordons Sang.

(Overfjet fra engelsk.)
Jeg stod med fulde hænder,
Fulde af mange ting,
De lygte og skinnet for mig
Men perler i gylden ring.
Som Herren ved hænderne rørte,
Jeg toglegabene saa,
Og spredte for Herrens fjedder
Alle skattene laa:
Tomme hænder, sagde han,
Tomme hænder maa den have,
Som vil gjøre min gjerning.
Jeg stod med urene hænder,
Smudset af livets tag,
Og plettet blev ofte det arbeid
Jeg gjorde fra dag til dag.
Men Herren ved hænderne rørte,
Dans var fulde af blod,
Med undren saa jeg, at smudset
Mine hænder forlod.
Rene hænder, sagde han,
Rene hænder maa den have
Som vil gjøre mit arbejde.

Jeg stod med raskløse hænder,
Brandende efter løn,
Skælvende af hastværk,
Sjelden samlet til hæn.
Men Herren ved hænderne rørte,
Dans var fulde af fred,
Og stille, saa stille blev haanden.
Som sitrede feberhed.
Stille hænder, sagde han,
Stille hænder maa den have,
Som skal gaa mine veie.

Jeg stod med dristige hænder,
Løstes mig selv saa stærk,
Jeg holte fast paa mit eget
Og gjorde mit eget verk.
Men Herren ved hænderne rørte,
Da jalmet min æres frans,
Og siden jeg eket sin styrke
Med min haand i hans.
Dine hænder, sagde han,
Dine hænder maa du lægge i
mine hænder,
Saa gieres min gjerning.

Med taknemmelighed erkendes
herved modtagelsen af følgende gaver:
G. L. Nyhus, Baltic, S. D., \$10;
ubenaamt, 1 sæt taal; U. O. Nyhus,
1 sæt avler, 1 kasse blomster; Den
kristelige ungdomsforening i Ken-
neth, Minn., 1 quill, 12 par bukser,
11 notdragter, 7 underkjørt, 8 gut-
tetrøier, 8 par "blooms", 10 for-
klær, 11 kjoler, 2 undertrøier, 1 par
beuklar, 3 par strømper, 4 vinter-
trøier, 1 par seiler; Miss Hanna Ka-
senhus, Kent, Wash., \$5 fra kvin-
deforeningen dersteds; A. A. Refnes,
\$9.70 fra fondforeningerne i Stan-
wood og St. Stanwood.

Miss Sena Gundersen har i den
sidste tid været iag af forskellig, til-
dels fængsiggende. Mrs. Dr. Ny-
ning fra Fern Hill har været af den
godhed at fylde hendes plads, hvor-
for vi udtaler vor hjerteligste tak. Af
besøgende er det os svært at nævne
Mrs. Bogvild og Mrs. Gundersen,
døtre af salig afdøde Jørgen Bruget,
fra Stanwood. Dernæst Mrs. Sil-
berg fra Vellingham. Sidstnævnte
har været her før og er bleven godt
skendt paa stedet. Det er en nydelse
for hende at komme til hjemmet og
sammles med børnene. Hun har en om-
framt evne til at omgaaes med dem,
og de flokker sig med iver omkring
hende, naar hun viser sig. Aldrig
kommer hun tomhændet. Hun bragte
med sig en tung pakke af sukertøj,
of hvad hun leverte kassereren vil
han kvittere for. Onsdags aften

Konfirmationens Betydning og Forpligtelse

Da Jesus sendte sine tolv discipler ud for at forkynde evangeliet, saa fortalte han dem ogsaa hvordan deres færd skulde være blandt menne-

sker vilde komme til at modta dem og deres budskab. Somme vilde modta det med glæde, omvendte sig og bli Guds børn, andre vilde foragte disciplene og det ord de bragte, andre vilde forfølge dem, jage dem fra en by til en anden. "Se, jeg sender eder som lammer midt iblandt ulde," sier han.

Men under disse forfølgelser skulde de ikke bli befymret eller fortoile, hverken for sig selv eller for Herrens sag. Thi han selv vilde være med dem alle dage. De skulde frit og frimodig bekynde hans navn, og denne bekyndelse skulde bringe velsignelse for dem: "Hver den som vil bekynde mig for menneskene, ham skal ogsaa jeg bekynde for min fader i himmelen" (Matt. 10, 32).

Paa lignende maade opmuntrer Paulus sin aandelige søn Timoteus til iver i Herrens tjeneste, saa han ikke lar sig hindre i arbeidet ved forfølgelser som vil komme, og heller ikke komme sig ved skriftligt vidnesbyrd selv om der er mange som ikke brog sig om det, eller endog forfølger ham som bringer vidnesbyrdet. Han skal blot bli ved at bekynde Herren, være tro i budskabet, og bevare den fagre kro som er git ham ved den Delligaand (2 Tim. 1, 8).

Alle apostolene, og alle discipler, gaar gjennem den samme erfaring med henpaa til Jesu evangelium og Jesu vidner: Der er mange som foragter det hele, og det vil ogsaa let gjære den kristne mistodig, det vil let lamme hans vidnesbyrd og hans optreden i verden. Derfor formaner alle kristne til at være rede til at vidne om sin Herre: "Vær altid rede til at forkynde eder for enhver som kræver eder til regnskab for det haab der bor i eder, dog med fagtmødighed og frygt (1 Pet. 3, 15).

Hvor skal vi finde kraften som kræves til at være tro i denne tjeneste? Derpaa svarer vor tekst (1 Pet. 5, 10): "Men al naadens Gud, som kaldte eder til sin evige herlighed i Kristus Jesus, efter en fortids lidelse, han skal dugtiggjøre, stadfæste, styrke, grundfæste eder." Naar Herren kalder en til en gjerning, saa vil han ogsaa selv udruste ham med den kraft han trænger til arbejds udførelse. Saa gif det med Moies og Josfa og Samuel, Herren var med og styrket dem til gjerningen. Og saa gif han ogsaa med os smaa og ringe. Det er ikke bare de store og stærke som trænger Guds kraft til de store gjerninger som de skal udføre, men vi trænger alle til den samme Herrens kraft og naade til at bevares som Guds børn paa veien gennem verdens øren til det himmelske Naan.

Hvor at vi kan lære at være dette vidnesbyrd, og for at vi kan faa den kraft som kræves, er det at vi er blit underdøvt i Guds ord fra vor tidlige barndom. I daaben kom Gud til os og gjorde os til sine børn, gav os et nyt aandeligt liv. Dette liv næres og styrkes ved Guds ord, saa at efter som vi vokser til i aar og alder, saa vil vi ogsaa vokse i visdom og naade, i tro og hjærighed, og paa denne bli ved Kristus, ligeom vi i daaben er indpodet i ham.

Den kristelige barneundervisning afsluttes ved konfirmationen. Det er en meget vigtig tid i vor liv, dette som vi kalder konfirmationsalderen, da naar vi faar paa gænsen mellem barnealderen og den voksne

alder. Hvor vi da trænger til hjælp fra Herrens ord.
Konfirmationsforberedelsen er meget vigtig. Det er først naar vi blir ældre at vi begynder at forstaa hvor godt det var for os at vi i denne tid fik en frivillig undervisning, idet at man søgte at levendegjøre for os det som vi før hadde lært af Guds ord. Vi fik et indtryk af livets alvor, af Guds ords sijnhed og kraft. Vi sølte at Gud var os nær med sin dragende hjærighed, vi var visse paa at han vilde os bare det som var godt for os. Han vilde ogsaa ifjerne os paa veien, bevare os fra alt ondt, saa det skulde gaa os godt haade her og hiælet. Vi fik ogsaa indtryk af vor egen svaghed, ialfald blev vi mindet om det, og saa kom den tanke: "Vare jeg nu kunde bli tro." Da kom ganske dette ord: "Men al naadens Gud, som kaldte eder til sin evige herlighed i Kristus Jesus, efter en fortids lidelse, han skal dugtiggjøre, stadfæste, styrke, grundfæste eder." Saa blev vi da under konfirmationsforberedelsen ofte mindet om vigtigheden af at gjøre brug af naademidlerne, nemlig Guds ord og sakramentet; ti derved var det at vi kunde styrkes og befestes, saa vi kunde bevares i samfundet med Herren og mer og mer dugtiggjøres til arbeidet Herrens tjeneste.

Hvilken en behandlingsfuld tid for os konfirmationsforberedelsen dog er, den har ikke blot betydning for det aar eller nogle saa aar, men den har evighedsbetydning, for det var de evige sandheder vi der fik lære, og vi fik et glimt af det store og herlige hvortil Gud har kaldet os, haade her i tiden og hiit i evigheden.

Og saa kom konfirmationsdagen. Vi syntes den var anderledes end andre dage. Det var noget festligt over hjemmet, over kirken, over samfundet og alt.
Konfirmation kommer af et ord som betyder at styrke; vi kan da tænke paa dette, at vi skal styrkes: vor tro og i vort forfat. Men dernæst at bekræfte, eller si ja til det som vi allerede paa bore egne bekyndelse og lovet da vi blev døbt. Vi vil nu bekynde vor tro haade paa konfirmationsdagen og ellers hele vort liv igjennem, vi vil stride imod vore salighedsfiender, vi vil bekynde os paa at holde os nær til Herren vor Gud. Og saa bedes der at disse unge maatte nu bevares fra det onde, bli tro indtil enden.

Det er jo noget som guds barnet gjør hver dag: Han vil altid være rede til at bekynde sin tro, altid søge at stride mod det onde, altid bekynde sig paa det gode; men paa konfirmationsdagen samler alt sig om dette ene, og hele menigheden famles i han netop for disse unge, og dette gif det hele det festlige præg.

Forpligtelserne som følger med konfirmationen er ogsaa det som følger med enhver kristen: at holde sig nær til Gud i hans ord og sakrament for at faa styrke til at forbli tro indtil enden. Og dernæst at vokse i erkendelse, jaavel som i tro og hjærighed fra dag til dag, vokse i vor Herrens Jesu Kristi naade og kundskab. Der er altfor mange som skelter sig som om de ved konfirmationen var blit færdige med alt som angaar kirken og Guds ord og naaderen; men det er jo en stor fejltagelse. Efter konfirmationen skal vi saa meget bedre være istand til at øve os i alle kristendommens dyder, være flittige i bønner og i brugen af Guds ord og sakrament, saa vil vi faa den kraft vi trænger for vandringer paa veien til det evige hjem. (D. S. i "Luthera-neren.")

Den kristelige barneundervisning afsluttes ved konfirmationen. Det er en meget vigtig tid i vor liv, dette som vi kalder konfirmationsalderen, da naar vi faar paa gænsen mellem barnealderen og den voksne

gjorde hun gjaestebud for børnene, personalet og medlemmer af konfir-
aen. For hendes velvilje og god-

General Gordons Sang.

(Overfjet fra engelsk.)
Jeg stod med fulde hænder,
Fulde af mange ting,
De lygte og skinnet for mig
Men perler i gylden ring.
Som Herren ved hænderne rørte,
Jeg toglegabene saa,
Og spredte for Herrens fjedder
Alle skattene laa:
Tomme hænder, sagde han,
Tomme hænder maa den have,
Som vil gjøre min gjerning.
Jeg stod med urene hænder,
Smudset af livets tag,
Og plettet blev ofte det arbeid
Jeg gjorde fra dag til dag.
Men Herren ved hænderne rørte,
Dans var fulde af blod,
Med undren saa jeg, at smudset
Mine hænder forlod.
Rene hænder, sagde han,
Rene hænder maa den have
Som vil gjøre mit arbejde.

Jeg stod med raskløse hænder,
Brandende efter løn,
Skælvende af hastværk,
Sjelden samlet til hæn.
Men Herren ved hænderne rørte,
Dans var fulde af fred,
Og stille, saa stille blev haanden.
Som sitrede feberhed.
Stille hænder, sagde han,
Stille hænder maa den have,
Som skal gaa mine veie.

Jeg stod med dristige hænder,
Løstes mig selv saa stærk,
Jeg holte fast paa mit eget
Og gjorde mit eget verk.
Men Herren ved hænderne rørte,
Da jalmet min æres frans,
Og siden jeg eket sin styrke
Med min haand i hans.
Dine hænder, sagde han,
Dine hænder maa du lægge i
mine hænder,
Saa gieres min gjerning.

Med taknemmelighed erkendes
herved modtagelsen af følgende gaver:
G. L. Nyhus, Baltic, S. D., \$10;
ubenaamt, 1 sæt taal; U. O. Nyhus,
1 sæt avler, 1 kasse blomster; Den
kristelige ungdomsforening i Ken-
neth, Minn., 1 quill, 12 par bukser,
11 notdragter, 7 underkjørt, 8 gut-
tetrøier, 8 par "blooms", 10 for-
klær, 11 kjoler, 2 undertrøier, 1 par
beuklar, 3 par strømper, 4 vinter-
trøier, 1 par seiler; Miss Hanna Ka-
senhus, Kent, Wash., \$5 fra kvin-
deforeningen dersteds; A. A. Refnes,
\$9.70 fra fondforeningerne i Stan-
wood og St. Stanwood.

Miss Sena Gundersen har i den
sidste tid været iag af forskellig, til-
dels fængsiggende. Mrs. Dr. Ny-
ning fra Fern Hill har været af den
godhed at fylde hendes plads, hvor-
for vi udtaler vor hjerteligste tak. Af
besøgende er det os svært at nævne
Mrs. Bogvild og Mrs. Gundersen,
døtre af salig afdøde Jørgen Bruget,
fra Stanwood. Dernæst Mrs. Sil-
berg fra Vellingham. Sidstnævnte
har været her før og er bleven godt
skendt paa stedet. Det er en nydelse
for hende at komme til hjemmet og
sammles med børnene. Hun har en om-
framt evne til at omgaaes med dem,
og de flokker sig med iver omkring
hende, naar hun viser sig. Aldrig
kommer hun tomhændet. Hun bragte
med sig en tung pakke af sukertøj,
of hvad hun leverte kassereren vil
han kvittere for. Onsdags aften

Hvor at vi kan lære at være dette vidnesbyrd, og for at vi kan faa den kraft som kræves, er det at vi er blit underdøvt i Guds ord fra vor tidlige barndom. I daaben kom Gud til os og gjorde os til sine børn, gav os et nyt aandeligt liv. Dette liv næres og styrkes ved Guds ord, saa at efter som vi vokser til i aar og alder, saa vil vi ogsaa vokse i visdom og naade, i tro og hjærighed, og paa denne bli ved Kristus, ligeom vi i daaben er indpodet i ham.

Den kristelige barneundervisning afsluttes ved konfirmationen. Det er en meget vigtig tid i vor liv, dette som vi kalder konfirmationsalderen, da naar vi faar paa gænsen mellem barnealderen og den voksne

gjorde hun gjaestebud for børnene, personalet og medlemmer af konfir-
aen. For hendes velvilje og god-

General Gordons Sang.

(Overfjet fra engelsk.)
Jeg stod med fulde hænder,
Fulde af mange ting,
De lygte og skinnet for mig
Men perler i gylden ring.
Som Herren ved hænderne rørte,
Jeg toglegabene saa,
Og spredte for Herrens fjedder
Alle skattene laa:
Tomme hænder, sagde han,
Tomme hænder maa den have,
Som vil gjøre min gjerning.
Jeg stod med urene hænder,
Smudset af livets tag,
Og plettet blev ofte det arbeid
Jeg gjorde fra dag til dag.
Men Herren ved hænderne rørte,
Dans var fulde af blod,
Med undren saa jeg, at smudset
Mine hænder forlod.
Rene hænder, sagde han,
Rene hænder maa den have
Som vil gjøre mit arbejde.

Jeg stod med raskløse hænder,
Brandende efter løn,
Skælvende af hastværk,
Sjelden samlet til hæn.
Men Herren ved hænderne rørte,
Dans var fulde af fred,
Og stille, saa stille blev haanden.
Som sitrede feberhed.
Stille hænder, sagde han,
Stille hænder maa den have,
Som skal gaa mine veie.

Jeg stod med dristige hænder,
Løstes mig selv saa stærk,
Jeg holte fast paa mit eget
Og gjorde mit eget verk.
Men Herren ved hænderne rørte,
Da jalmet min æres frans,
Og siden jeg eket sin styrke
Med min haand i hans.
Dine hænder, sagde han,
Dine hænder maa du lægge i
mine hænder,
Saa gieres min gjerning.

Med taknemmelighed erkendes
herved modtagelsen af følgende gaver:
G. L. Nyhus, Baltic, S. D., \$10;
ubenaamt, 1 sæt taal; U. O. Nyhus,
1 sæt avler, 1 kasse blomster; Den
kristelige ungdomsforening i Ken-
neth, Minn., 1 quill, 12 par bukser,
11 notdragter, 7 underkjørt, 8 gut-
tetrøier, 8 par "blooms", 10 for-
klær, 11 kjoler, 2 undertrøier, 1 par
beuklar, 3 par strømper, 4 vinter-
trøier, 1 par seiler; Miss Hanna Ka-
senhus, Kent, Wash., \$5 fra kvin-
deforeningen dersteds; A. A. Refnes,
\$9.70 fra fondforeningerne i Stan-
wood og St. Stanwood.

Miss Sena Gundersen har i den
sidste tid været iag af forskellig, til-
dels fængsiggende. Mrs. Dr. Ny-
ning fra Fern Hill har været af den
godhed at fylde hendes plads, hvor-
for vi udtaler vor hjerteligste tak. Af
besøgende er det os svært at nævne
Mrs. Bogvild og Mrs. Gundersen,
døtre af salig afdøde Jørgen Bruget,
fra Stanwood. Dernæst Mrs. Sil-
berg fra Vellingham. Sidstnævnte
har været her før og er bleven godt
skendt paa stedet. Det er en nydelse
for hende at komme til hjemmet og
sammles med børnene. Hun har en om-
framt evne til at omgaaes med dem,
og de flokker sig med iver omkring
hende, naar hun viser sig. Aldrig
kommer hun tomhændet. Hun bragte
med sig en tung pakke af sukertøj,
of hvad hun leverte kassereren vil
han kvittere for. Onsdags aften

Hvor at vi kan lære at være dette vidnesbyrd, og for at vi kan faa den kraft som kræves, er det at vi er blit underdøvt i Guds ord fra vor tidlige barndom. I daaben kom Gud til os og gjorde os til sine børn, gav os et nyt aandeligt liv. Dette liv næres og styrkes ved Guds ord, saa at efter som vi vokser til i aar og alder, saa vil vi ogsaa vokse i visdom og naade, i tro og hjærighed, og paa denne bli ved Kristus, ligeom vi i daaben er indpodet i ham.

Den kristelige barneundervisning afsluttes ved konfirmationen. Det er en meget vigtig tid i vor liv, dette som vi kalder konfirmationsalderen, da naar vi faar paa gænsen mellem barnealderen og den voksne

gjorde hun gjaestebud for børnene, personalet og medlemmer af konfir-
aen. For hendes velvilje og god-

Hvor at vi kan lære at være dette vidnesbyrd, og for at vi kan faa den kraft som kræves, er det at vi er blit underdøvt i Guds ord fra vor tidlige barndom. I daaben kom Gud til os og gjorde os til sine børn, gav os et nyt aandeligt liv. Dette liv næres og styrkes ved Guds ord, saa at efter som vi vokser til i aar og alder, saa vil vi ogsaa vokse i visdom og naade, i tro og hjærighed, og paa denne bli ved Kristus, ligeom vi i daaben er indpodet i ham.

Den kristelige barneundervisning afsluttes ved konfirmationen. Det er en meget vigtig tid i vor liv, dette som vi kalder konfirmationsalderen, da naar vi faar paa gænsen mellem barnealderen og den voksne

gjorde hun gjaestebud for børnene, personalet og medlemmer af konfir-
aen. For hendes velvilje og god-

Hvor at vi kan lære at være dette vidnesbyrd, og for at vi kan faa den kraft som kræves, er det at vi er blit underdøvt i Guds ord fra vor tidlige barndom. I daaben kom Gud til os og gjorde os til sine børn, gav os et nyt aandeligt liv. Dette liv næres og styrkes ved Guds ord, saa at efter som vi vokser til i aar og alder, saa vil vi ogsaa vokse i visdom og naade, i tro og hjærighed, og paa denne bli ved Kristus, ligeom vi i daaben er indpodet i ham.

Den kristelige barneundervisning afsluttes ved konfirmationen. Det er en meget vigtig tid i vor liv, dette som vi kalder konfirmationsalderen, da naar vi faar paa gænsen mellem barnealderen og den voksne

gjorde hun gjaestebud for børnene, personalet og medlemmer af konfir-
aen. For hendes velvilje og god-

gjorde hun gjaestebud for børnene, personalet og medlemmer af konfir-
aen. For hendes velvilje og god-

Pacific Herald

Kristelig Ugeblad udgivet af Pacific Lutheran University Association.
 Redaktør: Pastor O. J. Ordal.
 Phone Main 4276.
 912 So. 17th St., Tacoma, Wash.
 Bladet koster
 for Aaret \$.75
 For Aaret til Canada eller Norge 1.00
 Betaling for Bladet sendes til "Pacific Herald," Parkland, Wash.
 Nyheder maa sendes saa tidlig i Ugen, at de rækker hertil senest Tirsdag.
 Adressforandring.—Naar en Abonnent forandrer Adresse, maa denne straks opgive den nye og den gamle Adresse for at Bladet kan bli stanset til den gamle og i Stedet sendt til den nye Adresse uden Ophold.
 Entered as second class matter November 6, 1908, at the post office at Tacoma, Wash., under the Act of March 3, 1879.

MERK.

Naar de Indsender Betaling saa se efter paa Adresselappen om der bliver kvitteret. Det tager omtrent to Uger for Kvitteringen kommer. Hvis der indsender sig Pøli, som ogsaa kan hales, saa skriv straks. Hvis de venter med at gjøre Aetio, falder det svært vanskeligt at faa det rettet. Hjælp os ogsaa med dette.

Alle Penges, som sendes til Herald, bør sendes adresseret:

Pacific Herald,
 Parkland, Wash.

Send ikke Penges til Redaktionsen, da det volder Bryderi.

Rafere af "Herald" bør handle med dem, som avetlerer i "Herald."

LIBERTY LOAN.

Our church, the Norwegian Lutheran Church of America, has officially and actively taken steps to help raise the second Liberty Loan.

The committee at the head of this work is: Very Rt. Rev. H. G. Stub, D. D., president of the Norwegian Lutheran Church of America; Prof. L. W. Boe; Mr. Erik Waldeland; Hon. Laertiz S. Swenson; Mr. A. C. Floan; Mr. S. H. Holstad.

Help the work of Liberty along by buying Liberty Loan bonds. It is a great privilege and a patriotic duty which everyone should recognize.

Fra vort Kirkefelt

Tacoma.

Vor Herlids Korst Luth. Kirke, End 3 og 17de gade, D. N. Ordal, prest. Søndagskole og bibelklasse kl. 9:30. Presten leder bibelklasser. Sønnesje paa engelsk kl. 10. Vi vil jærlig iselae President Wilsons udfordring anvende en del af tiden til den. Prædikenen vil ta hite paa dette og vi vil af Guds ord høre: 1) Hvad er den og hvem kan bede? 2) Til hvem skal man bede? 3) Hvad kan man bede om? 4) Frukten af den. — Hvor høimessig og eftergang kl. 11. Aftenang paa engelsk kl. 7:30. Det vil bli om "Reformationen" og dens frugter der ta-

\$1.00

starts a savings account in our bank.

IF YOU WANT TO GET AHEAD, START RIGHT — GET ON THE RIGHT TRACK — START NOW.

Scandinavian American Bank

J. E. Chilberg, President
 Gustaf Lindberg, Vice-Pres.
 H. Berg, Ass't Cashier
 O. S. Larson, Manager

les om aftenen. Korst bibelklasse onsdag aften kl. 8. Kirkeforet møder hver fredag kl. 8. Skovindforeningen møder torsdag kl. 2. Mrs. Horn bebrøder.

Columbia konferens- og høstmøde. Columbia konferens holdt sit høstmøde i Tacoma fra 18. til 21. Oktober i den svenske lutherse kirse. Der var 22 prester tilstede. Et righoldigt program blev udjort. Konferensen begyndte med altergangsudsstjeneste og afsluttede med 35 aars jubilæumsfest for den lokale menighed. Dr. B. N. Mattson, president for Winnetoka konferensen af Augustana Synoden var tilstede.

Seattle (Ballard).

Søndag blir en stor fejtdag for Den Herlids Evangelisk Lutherse Menighed i (Ballard) Seattle. Da skal pastor W. E. Bergesen indføres som prest for menigheden. Pastor E. A. Slettedahl skal efter fuldmagt fra distriktsformand L. E. Foss indføre pastor Bergesen. Indførelsen blir ved høimessen paa nord. Efteret, som optages, er for missionen. Red aftenang vil pastor W. A. Anderson, som i disse dage tiltræder ved Camp Lewis, Tacoma, som prest for de nord lutherse folkater, tale paa engelsk om sit arbejde ved Camp Lewis. Høimessen og aftenang kl. 8.

Ehd Tacoma.

I Den Herlids Korst Luth. Kirke, Warner og 2nd Sts., er det søndagskole kl. 10. Gudsstjeneste med altergang kl. 11. Altergæster melder sig i sakristiet lige før gudsstjenesten. Torsdag aften 1. nov. møder ungdomsforeningen i kirkealen. Konfirmanterne møder torsdag kl. 3:30 i kirken.—D. Sagoes, prest.

Tacoma.

Immanuel Luth. Kirke, No. 14 og Stevens Sts., D. Sagoes, prest. Søndagskole kl. 10. Gudsstjeneste søndag aften 7:30. Konfirmanterne møder mandag aften kl. 7.

Skovindforeningens lille fest lørdag aften, og aften par over af forvending vellykket. Besøget var godt. Folk betalte godt for vinderens vafre fager og alle ting blev solgt. Hjertelig tak til alle som arbejdede og som hjalp paa enhver maade.

Søndag form. havde vi 61 barn i søndagskolen. Nu trænger vi flere lærere. Vaade her og i Ehd Tacoma trænges flere lærere i søndagskolen.

Søndag den 25. nov. er det missionsprædiken ved post. L. Brevig og missionsoffer optages til vore missionærer. Alle være med.

Det store sieblif.

(Matt. 13, 44—50.)

Der vandret en dag en enslig kvinde til en brønd udenfor en by. Hun var en kvinde af folket, med en hver horisont og smaa interesser. Hendes tanker gik neppe videre end til det daglige udkomme og de daglige fornøiligheder. Hvad livet havde kunnet bøde en som hende, havde hun foat, men hun var ikke glad. Livets nødeller havde hun prøvet, men de gav ingen rigtig glæde. Livet var tomt og indholdsløst.

Hvor ganske anderledes var det ikke bliit for hende da hun vendte tilbage til byen. Hun lod sit vandfar staa. Hun glemte sine smaa daglige interesser for noget stort og nyt som fuldte hele hendes sind. Hvad var hendt? Hun havde fundet den store skat og havde grebet den. Kom og se en mand her jagt mig alt hvad jeg har gjort. Han skulde dog vel ikke være Messias. (Mat. 4, 29).

Tidlig en morgenfund sad der en ung fiftter i sin band ved Genesarets strandbred. Træt og mismodig sad han og flettede med sine garn efter en natts forgyvede nats.

Han havde god tid til at tænke over sit misfornnelige, lidblomme liv. En fund efter staar han glad og freidig op, forlader sin boad og sine garn og alt hvad han har og følger med en som havde kaldt ham.

Hvad var hendt? Det store sieblif var kommet i Simon Peters liv, det sieblif Guds rige luftet sig op for ham.

En dag rider der en ung mand fra

COLE MARTIN CO. 926 PAC. AVENUE HAR MEGET STORT LAGER AF BØGER FOR ALLE SKOLEER, FOR HJEMMETS BIBLIOTEK OG FOR ALLE SOM LÆSER. DE HAR GLOBE-WERNICKE BOOK CASES, WATERMAN'S PENNE, SKRIVEPAPIR OG ALT SOM FAÆES I EN MODERNE BOGHANDEL.

Jerusalem til Damaskus. Han var en høit begavet og dannet mand med mange kundskaber, mange interesser, brændende i sit sind for sin Gud og sine fædres tro. Han var en mand som fra sin ungdom af havde søgt efter gode perler. Hans liv havde ikke ligget i det løde. Der brændte en nidkærligheds ild i hans sind. Da dog var han ikke tilfældig. Men den dag foran Damaskus fædde der en stor forandring med ham.

Han mødte skriftus og blev grebet af ham. Det var det store sieblif i hans liv. Han saa det himmelske lys, den kostbare perle. Og han folgte alt hvad han havde og fæste den.

Der sad engang en munk i en klostercelle. Han var udæret og blev av nattenang, af sult og selvpinfel, af anstrengende arbejde. Det var en som havde tat det alvorlig med at søge efter gode perler. Han havde ikke fundet nogen som var god nok for ham. Ikke før de ord sandt veien ind i hans lille, trænge celle: "De tror Indernes forladelse" og "den rethædige ved tro, han skal leve."

Da folgte Martin Luther alt han havde og fæste den kostbare perle.

Der gik en dag en ung bondegut i sit arbejde ude paa marken. Han havde længe været ængstelig og urolig for sin fæd. Hadde søgt efter gode perler. — men ikke fundet. Den dagen begyndte det at lyde inde i hans sind:

Jesus, din søde forening at image. Svanges og trænges mit hjerte og sind.

Hiv mig fra alt det mig holder tilbage.

Drag mig i dig, min begyndelse, ind!

Det blev det store sieblif i Hans Nilsen Hanges liv. Guds rige drag ind i hans hjerte.

Alle disse som jeg her har nævnt, havde sit store sieblif, da de mødte Jesus. I ham fandt de himmeriges rige, den skulte skat, den kostbare perle. De forlod alt andet og tog ham in di sit liv. Og deres liv blev nyt. Det var ham de trængte alle, de med de smaa og lave interesser og de med de store og ædle. Det var alene Jesus som funde stille hælernes bunger og tøit.

Hjere lærer! Har du fat dit store sieblif? Har du fat det himmelske lys? Har du fundet den store skat og den kostbare perle? Na, staa dig ikke tilro med de gode perler som livet er. Søg den ene kostbare — den som er mere værd end alle andre sammen, fordi den er det evige liv! Søg Jesus! Han er den kostbare perle. Han og han alene kan stille dit urolige hertes trang og gi det fred i tid og evighed.

Da finder du ham, da finder du alt. Hvad hjertet kan evig begjære; Da rejser sig flukt hvert haab som faldt.

Da blegner loo aldrig mere.

Hjere Herre Jesus! Sjælv og alle i naade til at finde dig og gribe din naade! Amen.

(Lutheraneren.)

PACIFIC LUTH. ACADEMY

Thursday the Pacific Lutheran Academy held its formal opening. There was a very good attendance of students. Several of the Tacoma pastors were present. Rev. Olaf Holen led the devotional exercises. Rev. H. A. Thorsen, who will teach Bible during this first term, spoke briefly on the work of a student at a Christian school. He laid stress on the importance and blessing of prayer. "Well prayed is half studied." Rev. O. J. Ordal also made a few remarks on the word of God which says, "The fear of the Lord is the beginning of wisdom."

Rev. N. P. Xavier and Rev. T. L. Brevig spoke, the latter emphasizing the value of high ideals. One of the students gave a violin solo, "Kirken den er et gammelt hus."

President Hong then welcomed the new teachers and students.

Among the new teachers are Miss Margrethe Jensen, who has charge of the commercial department and Miss Eva Baronhill, who has charge of music and art.

RED WING SEMINARY.

Formerly Red Wing Seminary was owned and maintained by Hauge's Norwegian Evangelical Lutheran Synod of America. The old main building known as Sande Hall was erected by a college corporation in 1871 and sold to Hauge's Synod in 1878 for the sum of \$10,000. On Sept. 17, 1879, Red Wing Seminary was formally opened with a faculty of two members and thirteen students. Before the close of the first term, there was an enrollment of thirty students, and two more teachers were added to the faculty. During the following term the attendance increased to seventy, and it became necessary again to add to the teaching staff, two new members being elected. In 1882 an incompleted building near the main hall was purchased and completed. It is now known as Summer Hall. For many years it was used as the principal's residence and for students' dormitory. The present main hall was built in 1903 and dedicated in June the following year. The same year the school grounds were very much improved, and the president's residence and central heating plant built. Since its opening, the Seminary has graduated 180 young men from its theological department and 296 from its collegiate, 39 of whom have received the degree of Bachelor of Arts.

This year this institution enters upon a new era of usefulness, now being conducted under the auspices of the Norwegian Lutheran Church of America. At the Synod meeting this summer it was decided to make Red Wing Seminary one of our foremost academies. The college department, with some of its teachers, was transferred over to St. Olaf College while the academic department at this latter school was added to the one at Red Wing. The theological course ceases but a pro-seminary course takes its place. This course is designed to meet the requirements of those who are of advanced age and desire to become ministers but lack the means or opportunity of obtaining the collegiate training that is usually required for entrance into the theological seminary. The course represents the equivalent of the minimum preparatory education, culture and mental training that an applicant to theology ought to possess.

Besides the academic and pro-seminary courses a commercial course and a musical course is being offered.

Corr.

Hvad sa' gutten. Priserne gaar op, men "King" æbler gaar ned, sa' gutten, han fyldte lommerne sine. Hvor fik mor hans de æblene? Hun havde netop kjøbt en kasse med "King" æbler hos Paulson's for \$1, hvilket er billigt. Der er kun et sted i byen hvor "Our 50c World's Best Java Blend Coffee," sælges til 39c pr pund og det er hos Paulson's. Blaaber, som nu kaldes for huckleberries, faas hos Paulson's til 25c for 2 pund. Neste gang Du laver "pie" fyld den fuld av disse blaaber og der vil ikke bli "filla tebakke a'n," sa' gutten.

Efterfærlighed.

Laagen fænter sig tungt over den gamle graa bygning og fætter sig paa vinduerne som isblomter. Den trænger ind i retsafalen, hvor dommerne er forsamlet, og lægger sin flamme, tunge haend paa alt og alle, og iden i kaminen gjør luften end mere fug-

tig; det er, som om den bare formaaet at smelte den graalige isluft, saa dampen smugger sig som hvide fuggelfer opover væggene og flammer sig fast, og man træffer beiret tungt og staaandret.

Retsformanden retter sit skarpe blik paa døren, ud af hvilken vinduerne og den anlagede i sidste lag er forjoudet, og en ung pige føres i samme sieblif ind. Det er den næste fag, og den trænger ligeom et friskt vindpust i jalen og vælter og vederføgger de halvt slumrende lysaaender. Det er som om en lysstråle havde trængt sig ind gennem den tulle taage — eller find en anden lignelse. Roget er der, som pludselig gjør alle lysaaagne.

Sun er et indtagende væsen. De runde former, om hvilke den rudedede fole stutler sig, er bare et barns, men ansigtstrækkene er alvorlige som hos en moden kvinde, som fjender verden og dens modgang.

Sun løfter de store mørke øine og ser paa dommerne.

De strenge herter's ansigter antager et mildere skær, ja selv kongens bilette derhenne paa væggen lige bag dommerstædet hentes ligeom at nisse venlig til hende, som vilde det sig: "Tal bare, barn, og uden frgt. Guds øs finder du retfærdighed."

Og saa ræfter hun protokolfrøeren et bres, og han lader det gaa videre til retsformanden.

En domskjendelse. Han læser brevet fløgtigt igjennem:

Anna Beck, hvis dom er forfærdt i onerensstemmelse med loven, har at fremstille sig for at paabegynde afsoningen af den hende idømte straf — et halvt aars fængsel.

"Hvad har De at sige?"

"Intet, Herre fæd; Lov er lov. Gaa, min datter, for at betale gjælden til loven."

Retsformanden pudser sine briller, mens han mumler, sagte ved sig selv: "Lov! Ja, lov er lov." Derpaa optæver han atter dommen. Anna Beck er paa grund av meddelagtighed i høveri ved at glemme tyvefosterne, dømt til et halvt aars fængsel.

"Hør den døimte ud."

Han pantegener dokumentet og ræfter det til betjenten, som vinker til pigen, at hun skal følge med.

Tre Goder:
"Tacoma Maid"
"Kona Blend"
 Express Coffee,
 Eders Grocer sælger disse Sorter Kaffe

Kona Koffee Ko.
 Wholesale Roaster

Ben Olsen Co.
 Plumbing and Heating
 Main 292—A 2392
 1130 Commerce Street Tacoma Wash.

Oplag fra Luther Publ. Høuse.

Steamship Agency
 Biletter paa alle første Klases Linier
J. F. Visell Co.
 1114 Pacific Ave. Tacoma, Wash.

3 lbs. Kaffe for \$1.00

We make our 35c per pound coffee our leader. We claim and we prove that no coffee in Tacoma is better, even if you pay 40c or 50c for same. One pound will convince you. Roasted every day. Drop in when down town. We dont deliver, which is one reason why we can give better value for the money.

United Tea & Coffee Stores
 In the front in Washington Market, 1120 BROADWAY.

mange af de mest fremragende kemikere i landet har har undersøgt dette bagepulver og bevidner, at der findes ikke noget renere. Bare 25c per pund.

CRESCENT

Dobbeltgjærende bagepulver

Det er umulig for en kristen at bære aarens frugter uden at ha aanden i sit hjerte.

Norske og Svenske Importerede - Matvarer - Send efter Prisliste. "Dept. 16."

Alaska-Norw. Importing Co
 116 Second St., Portland, Ore.

Vor Beholdning af

SKO

for Mænd, Kvinder og Børn er fuldstændig. Alle Størrelser.

Samuelson & Berg
 1110 South K St.

-MOHR-
 Har alle Slags FARM REDSKABER.
HENRY MOHR HARDWARE CO.
 1141 Broadway Tacoma

Rød Chinook Laks
 Hvid Chinook Laks
 Sort Torsk

Røget og "kippered" Fisk og forsk Fisk altid paa Lager. 15th & Dock Streets. Skriv til os paa Norsk.

NORTLAND FISH CO;
 Phone Main 138. Tacoma, Wash.

NORSK SLAGTERFORRETNING
 PALACE MARKET
Ole Jacobsen
 Eier.
 1554 Broadway Main 423

Flere "tracts" fra 7 til 30 acres hver af frugtbar dyrket Land i Parkland, Wash., nær Pacific Lutheran Academy. Til salgs hos
LOUIS LANGLOW,
 Berlin Bldg. Tacoma, Wn.

Ansoo Cameras Ansoo Films
 Cyko Paper
E.W. STEWART
 Camera Store
 939 Commerce St. Tacoma

Dr. J. L. Rynning
 Norsk Læge
 1625 National Realty Bldg.
 Kontor Timer—2 til 4 Efter. Om
 Søndagene Iftige Aftale
 Tel. Main 7683. Madison 1003
 Tacoma, Wash.

Dr. C. Quevli
 Behandler Sygdomme i
 Øren, Næse, Hals og Bryst.
 Kontortid Kl. 1—5 e. m.
 Mandag, Onsdag og Lørdag ogsaa
 Kl. 7—8 e. m.
 Kontor: 801.7 Fidelity Bldg.

Telefon: Kontoret Main 3378.
 Privatbolig Main 877.
Dr. Petersen-Dana
 LÆGE OG KIRURG
 220 Scandinavian-Am. Bank Bldg.
 Kontortid: 11—12 Form., 2—4 Em.
 og 7—8 aften. Søndage 12—1.

Lien's Pharmacy
 Skandinaviske Apotek.
 Ole B. Lien. Harry B. Selvig
 DRUGS, CHEMICALS,
 TOILET ARTICLES,
 Recepter udfyldes nøjagtig

C. O. Lynn Co.
 Skandinaviske Begravelsesbureau
 910-912 Syd Tacoma Ave.
 Main 7745 Tacoma, Wash.

Broadway Dental Offices
 Dr. Morton — Dr. Hutchison
 Managers
 Good dentistry at modern prices.
 Plate work and extracting
 specialists.
 937 1-2 BROADWAY

P. OSCAR STORLIE
 NORSK
Begravelsesbyrå
 Licensøet.
 Betrakket kiste, \$25.00 og op.
 Automobile ligvogn. Hjemligt kapp.
 Forsendelse av den døde til
 hvilkensomhelst plads. De nyeste
 metoder bruges.
 Tel.: Madison 1122.
 5034 Union Ave. South Tacoma

Anthony M. Arntson
 NORSK ADVOKAT
 614-5-6 Fidelity Bldg.
 Phone Main 6305
 Tacoma Wash.

JNO. W. ARCTANDER
 NORSK ADVOKAT
 501-3 Lyon Bygningen
 Tværs overfor det nye Courthouse
 3rd & James Seattle, Wash

Phone Main 2233
PETERSON
 PHOTOGRAPHER
 Sunday: 11 a. m. to 3 p. m.
 903 Tacoma Avenue

**DET ER LET AT TILFREDS-
 STILLE ALLE.**

 Serverer vor
 "Brick Ice Cream"
 Tag hjem en "brick" for din-
 nar. Phone Main 7819 for Pri-
 ser i større Kvantaer, for Sel-
 skaber eller "socials."
Olympic Ice Cream
 "THE PURE FOOD CREAM"

Sun vender sig stille, men hendes lille røde mund skjælvte, som vilde hun sige noget.

"Sag De noget at sige, saa sig frem."

Og saa det er lov, at sig skal dom- mereen spørge den dante. Det er reifærdighed, thi loven skal være reifærdig.

Saa er det, at mødet fejgter hende. Sun gæler for søngflet.

"Sag — jeg beder Elise — Elise Beel — Anna, det var min ældste søster. Sun er død — vi begravet hende i forrige uge."

"Ja, men saa er De jo ikke dømt." "Nei — nei — hvorfor skulde man dømmen mig. Jeg gjer jo ingen fortræd."

"Hvad vilde De her, min pige?" Retsformondens stemme er usædvanlig mild, næsten loffende.

"Jo, mens hendes sag stod paa, døde hun. Da hun laa i siften, kom betjentene og forskødte dommen. De troede det var mig som var Anna. Men Anna laa i sin sifte — saa stille — saa fredelig — og smilte. Og saa lovet jeg hende — ved hendes sifte — at jeg vilde sone hendes brøde, thi hun forbrød sig, fordi hun elsket ham, Charles, aa, saa høit, saa høit. Og saa vil hun saa fred i sin grav, naar jeg betaler hendes gjæld til lo- ven."

Dommerne ser paa huerandre. — Retsformanden pudser sin næse, støiende, demonstrativt støiende.

"Godt barn, lad det saa være," siger han mildt, "men vent lidt, nu kommer jeg til at tænke paa noget — a vist haal. Det beror jo paa en feilagtig fenselse —"

Bigen ser op. Hendes øine læfter sig store og løfende paa dommerens ansigt.

"Ja, vist saa, saaledes forholder det sig," vedblev han. "Saa hjem, barn, og hild din mor og sig hende, at din søster Anna var uskyldig."

Han blev paa sin post.

Han sad ved sin pult i dybe tanker den endnu forholdsvis unge prestemand, og det var just ikke de fleste figer, som drog forbi hans indre blik. Han havde ved gudstjenesten idag bekræftet sig for sin menighed, at han havde faaet opfordring til at overlage et andet virkefelt, og skjønt sagen først skulde behandles og afgjøres paa det i ugen tilføjte menighedsnæde, havde han dog tydelig ladet sine tilhørere forstaa, at han agtede at følge opfordringen. Nu holdt han opgjort med sig selv og sit taa- rige virke, og det var de enkelte begivenheder, hvad han i disse ti aar havde talt og gjort, som træl paa træl fremstillede sig for ham og fik den indoudnede erfarings dom.

Der syntes ikke at være noget andet at gjøre nu end at træffe sig tilbage; thi saaledes som det havde gaaet færlig de tre sidste aar, kunde det ikke godt forfætte. De havde en vaffer kirke. Den var egentlig bygget i hans formands tid. Selv havde han ved sin tiltrædelse netop af den grund været nok saa tvilsom, om han skulde overtage kaldet; thi gjælden var stor og trængende, alfor stor og trængende, fantes det ham, i forhold til menighedens ødeevne. Men det havde en tid gaaet over al forventning. Der var begejstring og villighed, folk deltog ivrig i arbeidet og gav efter øvne, ja ober evne somme tider, og om det end ikke gik med stormskridt, saa blev dog noget arbejdt aar efter aar. Men saa kom omslaget. De gamle medlemmer begyndte at tale om daarlige tider og knappede af paa sine ødelser, og de udenforstaaende, som havde søgt til kirken, og som han derfor havde haabet med tiden skulde slutte sig til menigheden, syntes ubvilg til at komme i nærmere forbindelse med den. De saagde jo ikke stort om grunden til dette; men at kirkegjælden var en af grundene, derom var han ikke i tvil. Han havde tillust ment at maatte tale offentlig om sagen og lægge folk paa hjerte, at de maatte øde rigeligere, hvis menigheden skulde klare sine forpligtelser. Han havde forlovet at vise saa meget forsigtighed og hensynfuldhed som muligt i sin omtale af forholdet; men der maatte have været noget hørende i hans ord alligevel, for følgen havde været, at folk mere og mere havde trukket sig bort fra kirken. Nu var det kun ved fæstlige anledninger, man havde en nogenlunde forsamling, ellers stod de fleste borte somme, og idag havde han prædikeret for antrent tove tilsvæere under forhold, hvor mindst tre a fire hundre havde ventet at være tilstede.

Men der maatte være en første

aaftag til denne nedgang, og det var denne han søgte at finde. Kirkegjæl- den havde jo været fuldt saa traf- fende i begyndelsen, og tiderne var ikke daarligere nu end da. Havde den gammel ivær og begejstring holdt sig, saa havde det ikke været vanskelige nu end dengang at klare for- pligtelserne. Følelsen var blevet tro- æ og uvillig, det var sagen, og der maatte være noget i hans eget for- hold, som havde vakt deres uvilje og skjælet deres ivær. Nu jo, der kunde jo for den sags sftald være baade det ene og det andet. Han havde jo været nok saa uerfaren, da han begyndte sit virke, og maatte nu mindes for- skjellige anledninger, hvor han viit- nok burde have indtaget et andet standpunkt. Men alligevel, han havde forlovet at gjøre sit bedste, og saa helt uden de nødvendige betin- gelser for at kunne virke til besig- nelse skulde han da heller ikke være. Hans tanker standlede alter og alter ved den tre aar efter hans tiltrædelse tilføjte menighed. At den havde skaf- tet menigheden var jo klart. Det var netop dens medlemmer, som først havde begyndt at blive svæve i menig- hedsarbeidet, og i tidens løb havde den trukket flere og flere bort fra kirken. Men hvad var egentlig fej- len? Var det hans egen stilling til den, som havde været feilagtig, eller var den i sig selv et onde, som maatte blive til skade? Han havde bibli- ment sig sikker paa det sidste og der- for advaret og viefet imod den; men nu var han uslar, han burde maasse have indtaget en anden stilling.

Den havde syntes saa rent usarlig denne sag, da den først kom op. Der havde været nogle tilfælde af syg- dom og dødsfald, hvor menigheden maatte øde hjælp til underhold af familien og begravelsesomkostninger, og det havde faldt lidt vanskeligt at saa indsamlet det nødvendige. Saa var det spørgsmaal stillet, om man ikke kunde saa dannet et særegt fond til betrielse af saadanne udgifter. Der var i begyndelsen kun tale om et fond inden menigheden og bekvæmt af den; men efterhvert som man freed fremad i forhandlingerne af denne sag, blev det stærkere og stær-kere frembævet, at det vilde være langt mere praktisk at danne en af menigheden uafhængig søge og be- gravellesforening, hvor alle kunde blive medlemmer mod at betale et bi- drag, og hvor midlerne kunde besty- res efter rent forretningsmæssige regler. Dette havde presten tvært imod. For det første mente han, at menigheden i saadanne tilfælde ikke burde undbroge sig fra sin forplig- telse til at øde kristelig barmhjertig- hed, og dernæst frembævede han, at en saadan forening kunde blive skad-elig for menigheden. Den vilde medføre, at menighedens medlemmer anvendte den tid og kraft, som menigheden saa vel behøvede i sit eget arbejde, til bedste for foreningen, og der vilde snart blive tale om selvfæ- belighed, forsvælske og foranitalt- ninger til indsamling af penge, hvorved man vilde komme i strid med de prin- ciper, hvorefter menigheden arbejdede. Men den tale vilde man ikke hø- re paa. Det vilde da blive menighe- dens egne medlemmer, som kom til at danne stertallet i denne forening, og de skulde nok forstaa at styre den paa en ordentlig maade. Og enten man nu anvendte sin tid og kraft i foreningen eller man brugte den samme tid og kraft paa den samme sag i selve menigheden, det blev liden forskjel. Menigheden behøvede jo- vist ikke at lide nogen skade af den grund.

Saa blev foreningen stiftet, og den havde efterhaanden faaet et betyde- ligt medlemsantal.

Til en begyndelse blev det rigtig- nok menighedens egne medlemmer, som fik overtog, og der var intet at sige paa den maade, hvorpaa der stvætes. Saa kom den første aarsføft. Den skulde holdes paa en lørdags af- ten, og det havde presten søgt at saa forandret, da han mente, at det kun- de blive hindrende for søngingen, til gudstjenesten paa søndag. Men da herif skværedes, at det var saa rent ubeøent for mange af medlemme- ne at komme sammen paa en anden aften, og at man agtede at afslutte i rimelig tid, saa modtog han indby-

delsen om at være tilstede og tale nogle ord ved anledningen.

Der var nogle faa, som blev lidt støiende ud paa aftenen og viste u- misfjendelige merker paa, at de havde faaet formegnet af det stærke. Det maatte nu velken ventes; thi om ir- ritihæse driffe end ikke serveredes ved selve festen, saa var liden udsjag af dem nedenunder, og der var jo man- ge slags folk tilstede. Ellers gik alt godt og vel, saalange præsten var til- stede. Men da han liden herte, at man havde holdt det saarende til den løse morgen, og at der efter hans bortgang var blevet baade druffel og danst, tog han sagen op paa første næde af menigheden. Han talte ikke egentlig imod selve foreningen. Naar den nu engang var blevet stiftet, vilde han ikke uden høieste nødvendighed virke imod den. Men han bad menig- hedens medlemmer om at se til, at man ikke ved sine feite ledede ubefæ- stede mennesker bort i det søndige og fordarvelige, mindede dem om, at det var deres plads som kristne at virke som salt, derfor de vilde vedblive og være med i saadant arbejde, og udtalte ligefrem, at derfor det blev klart for dem, at de ikke kunde for- hindre, at foreningens virke tog en isføv retning, da var det deres pligt at træde ud, hellere end at gjøre sig delagtig i det onde.

Dermed var banfæst kastet. No- glesaa havde jo rigtigst støttet ham el- ler i høert fald erklæret, at derfor det ikke blev holdt mere orden ved fæstlige sammenkomster, da vilde de ikke deltage i disse. Men de fleste blev sante. De havde ikke selv druffet og danst og mente sig ikke selv ansvarlig for, hvad andre havde gjort. Og foreningen skulde staa. Den havde allerede i flere tilfælde ødet værdifuld hjælp til enker og fa- derløse, og den vilde gjøre endnu mere, naar den blev ældre og stær-kere. De vidste nok, at presten hele tiden havde seet paa den med vilje; men han skulde ikke blive stand til at ødelægge den, det skulde de sørge for. Fra den tid af havde der været en stadig voksende svæpning mellem foreningen og presten. Han tabte efter- haanden al sin indflydelse paa dens medlemmer, og den blev mere og mere utrikelig i sin virksomhed. For at saa penge ind forantaltedes fæstfæ- lige sammenkomster paa søndag af- ten, og medens der paa disse i det første var forfæstlig slags underhold- ning og kun blev danset lidt sent paa aftenen, saa blev lidt efter lidt dan- sen hovedsagen, saa disse sammen- komster gik over til at blive rene dansefæst, og der gik rigtig om, at der skulde være adskilligt af drif og anden orden ogsaa paa de regel- mæssige møder. Sikker var det i hvert fald, at folk droges bort fra kirken, og at flere af dem, som i be- gyndelsen havde været virksomme i menigheden, enten trak sig helt bort fra denne eller blev saa svæve i sin fæstegang, ødelser og hele sig virke, at de sjævrere var til skade end til gavn.

Der var nogle faa, som endnu syntes at have menighedens vel paa hjer- te, tiltrods for at de var medlemmer af foreningen, og han havde i det længste haabet, at i hvert fald disse skulde komme til erkendelse af det urigtige i at forfætte paa denne maade. Men det saa ikke ud til, at dette haab skulde gaa i opfyldelse. De var vistnok enige med ham i at be- slage tilstanden, som den var; men de vilde ikke træde ud. Formålet var jo godt, og de gjorde sit bedste for at hindre ødselselser. Havde presten selv ikke opponeret saa stærk- mente de, saa kunde han endnu have ødsfellig indflydelse og ødet værdifuld hjælp til at saa ledet alt i en god retning. Ja, jo, kunnende de havde ret i det, men nu var det i alle fald forsent. Som tilstanden var nu, kunde han jo ikke støtte foreningens virksomhed. Det var ikke saa farligt for hans egen del. Hvor klar han end havde sin gjerting her, saa vilde han jo gaa over til en ny og vigtig virkeplads. Men hvordan vilde det gaa med menigheden, naar han gik? De saa trofaste havde efter gudstje- nesten idag gynet om, at det nok li- det vattede, at falde ny prest. Der var nok ingen anden raad end at sæl- ge kirken og give arbeidet op.

Men kunde han forsvare at lade det komme dertil? Der var jo meget folk paa stedet, og selv om det for nærværende syntes umuligt at gjøre

noget iblandt dem, saa var dog Guds ord levende og kraftigt og havde det løfte, at det ikke skulde komme tom- tilbage. Og desuden, der var jo ogsaa her nogle, som, saavidt mennesker kunde gaa, var faaede kristne. Han begyndte at regne op for sig selv dem, han havde grund til at tro var oprig- tige: En, to, tre, fire, fem og seks. Ja, det var bare mændene, saa kom dertil nogle kvinder og børn. Det var ikke mange, men stod der ikke, at hvor to og tre var forsamlet i Jesu navn, der var han selv midt iblandt dem, og sang man ikke saa ofte: "Var vi saa jord ei mer end to, bygge dog vilde han og bo hos os med hele sin naade?" Velan, nu fik det komme an paa udsjaldet af menighedsnædet. Væv han ikke opfordret til at afslaa faldet, saa fik han paa. Og viste det sig muligt, at menigheden vilde sam- le sig om en anden prest, saa var det vist ogsaa bedst, han overlod pladsen til en anden, der ikke havde folkets uvilje imod sig. Men skulde der bli- ve tale om at slutte arbeidet, da kunde han ikke opgave gjertningen, det blev ham mere og mere klart. Søren- den kunde ikke forlade haarene, og om end arbeidet blev haardt og træffende, saa stod der jo skrevet, at den som ikke bar sit kors og fulgte præstereen ikke kunde være hans discipel.

Og han blev staaende. Da menig- hedsnædet begyndte, var der ikke mange tilstede; men for han var fær- dig med aabningsandagten, saa han til sin overraskelse, hvorledes den ene efter den anden af dem, som havde sluttet sig til foreningen og i det sidste taget liden del i menighedens an- liggende, traadte ind.

"De er vel kommet for at saa mig bort, disse," tænkte han i sit stille sind, "og det skal nu ikke blive saa vanskeligt for dem. Viler det sig at være Guds vilje, saa skal jeg nok være rede."

KAFFE PR. POST

 Vi sælges 1½ pund pr parcel
 post til steder i første, anden og
 tredje "zone" for 50c
 2 pund for \$1.00
 Vi brander "Northwest Best
 Coffee" hver dag. Vi maler den
 coarse, medium eller fine for
 percolator eller pulveriseret.
 Sig hvorledes I ønsker den
 malet.
VOR GARANTI: Hvis ikke
 fuldstændig tilfreds, sender
 norske forstær sig paa kaffe; vi lar
 hver demme selv. Vi giver ingen
 præmier, ingen tin can, har ingen
 agenter, vogne, automobile eller
 andre udgifter, derfor kan vi give
 den bedste kaffe, til laveste pris.
 Fem sorter kaffe er blandet i den-
 ne sort og vort salg tittager stadig.
 En prøveordre er alt vi haaber
 paa til en begyndelse.
NORTHWEST GROCERY CO., F.
 13th & Commerce Street, Tacoma, Wash.

Parkland Mercantile Co.
 Stocks and Shell
GENERAL MERCHANDISE
 High grade groceries and fresh meats.
 Prompt Delivery. Tel. Mad. 106 J 3

Godtkjøp af brugte Automobileer
 The Pacific Car Company, of Tacoma, Washington, kan give bedre Værdi i brugte Automobileer end nogen anden Forretning i Nordvesten. Vi har en stor Beholdning af lette "touring" og "roadsters," af alle fabrikater at vælge af til laveste Priser. Vi er agenter for Packard, Hudson og Overland Automobileer og Republic trucks. Vor machine shop er den bedst udstyrede i Nordvesten, hvilket betyder den bedste Betjening til vore Kunder.
Pacific Car Co.
 North 2nd and G Streets, Tacoma
 Tag Point Dejanee Car til G Street. Phone Main 1320

**Uhre, Sølv- og Guld-
 sager, Smykker**
 til meget rimelige Priser
B. Paulson Hjørnet af 11
 & K Street

YOUNG PEOPLE'S COLUMN.

LUTHER'S INFLUENCE ON SINGING.

When Luther set about his reforms, one of his first efforts was to provide practical opportunities for congregational activity in public worship, that the conscious dignity of the individual believer might be asserted and accentuated. His common sense showed him that this was principally to be secured by the full restoration of congregational song. This involved providing both hymns and tunes. Both of these he himself prepared to some extent and both he vigorously incited his friends and followers to write or make by adaptation. Before a half century had passed, the impulse thus given became a tremendous power for the newly awakened spirit of the Reformation seized with avidity on this mode of expressing and communicating itself. Even before Luther's own work had proceeded far his enemies said that

he made more converts by his hymns than by all his preaching. The Reformation doctrine and its enthusiasm were carried far and wide on the wings of song. Wherever the new singing spread, it settled at once into a fixed custom, so that everywhere Protestants were known as "the hymn singers".—Waldo Selden Pratt's Musical Ministries in the Church. Johann Sebastian Bach composed a church cantata based on our wonderfully inspiring choral, "A Mighty Fortress is our God"; Mendelssohn has used it in the last movement of his Reformation Symphony; Meyerbeer in one of his operas, "The Huguenots"; Raff in an overture; and Nicolai in his Sacred Festival Overture. We are indebted to Miss Winnie Anderson of Stoughton, Wis., for the two paragraphs above and wish to extend our thanks to her for her interest in our Church music and the Choral Union. We

would thank anyone for sending us matter of this kind which they know would be of interest to all readers of the Bulletin.

The Choral as Art Song.

The fact that so many world famous composers have used Luther's hymn, either as the basis of a whole work, or as a part of one, leads us to ask the question: has such use of the melody helped or hindered the usefulness and influence of the "Battle Hymn of the Reformation?" As a matter of fact other Lutheran hymns have been treated in the same manner.

Objection has been made among our own people to some of the more recent arrangements of our beautiful melodies, such as "Lover den Herre," "Wake, awake!" etc. We feel certain as far as far as we are concerned, that the criticism is wide of the mark. We see no virtue in the attitude which a good many of us take towards many of our hymns. Just now we have no other simile on hand except this one: We treat our hymns a good deal the way we do

the corps at the funeral. We give it the place of honor, sigh and weep over it and altogether the whole performance makes us feel exceedingly depressed. We strike the same attitude towards our magnificent hymns. We make funeral dirges of them. Sigh and feel like weeping as we sing, or try to sing four, five, six stanzas in a time which would make a funeral march seem like a quick step. The result is that by the time we are through our souls have congealed within us to such an extent that the pastor cannot with his very best effort thaw us out of our spiritual torpor. Such was surely never the Lord's intention with giving men the gift of song. To be sure, David sang melancholy songs, they have their place, but David certainly did not take the beauty, peace, love, joy, out of his ecstatic psalms of praise and thanksgiving by singing or reciting them with a melancholy face, time or tune. David was too good a psychologist for that.

Our beautiful hymns were not intended to throw gloom over our spirits. They were intended to inspire, strengthen and vivify. Sung right, you cannot help but love them; sung wrong, you may learn to dread and even abhor them. The natural result is that folks quit singing. Whatever the cause may be the fact is that not one-fourth of our people sing when in church.

One thing is demonstrated beyond any doubt. Young people will sing when they are taught to sing correctly, when they are allowed to let their youthful enthusiasm express itself in what they sing. Any one who has been so fortunate as to be allowed to sing Christiansen's arrangement of "Lover den Herre," will forever love that hymn and prize it as one of the Church's greatest hymns.

Some one has said that our chorals should not be converted into art songs. We put art into our church architecture, into our church windows, into the church decorations, into the church service. By what law, human or divine should art be shut out from just that avenue of our church ministrations — the Lutheran choral?

The old idea of dehumanizing the human being by cooping him up in a cloister to be effectively shut out from the world in order that one may thoroughly take stock of his own sins and by diligent prayer and penance seek to appease God, is a blasted theory. Today the men and women who have found the most genuine peace with God throw themselves with an almost reckless abandon into the Lord's service where the fight wages the hottest. Where sin and temptation stalk abroad in open challenge these men and women find their greatest usefulness. There is no sanctimoniousness about it; very little time for sighing and weeping; at least while any one is looking on; life becomes one grand concentrated and consecrated service to the God they love—usefulness is their highest and only ideal.

There is nothing too holy to be useful. Nothing too sacred to be used by God's servants in His service. To be useful in this world we must be dressed for our task, our equipment must be practical for the duties that lie before us. If in any way our beautiful chorals can be made more practical by a new arrangement, their usefulness is by so much increased. By making it possible to sing "O Guds lam uskyldig" or "Sjere, o kjære Fader, du," as a choir song, the correct singing of it, not only makes the singers in the choir love those hymns more, but it gives the whole congregation quite a different appreciation of them. We know of a place where the choir sang "O Guds lam uskyldig" every Sunday morning

during the Lenten season, and no one tired of it.

There is nothing that so depresses the writer, makes the heart beat slowly and heavily and makes a blue haze come over everything, as to hear some of our choirs, even good choirs, sing the insipid, vapid and spiritless jingle published at so much per dozen per week and sold to dupes. When I have listened to such an anthem it invariably makes me think of "hand me that handspike" sung up and down the scales in all the combinations that the limited possibilities of seventy-two tunes allow, I cannot help but wish that those poor victims in the pews might have had the soul stirring experience of hearing instead "O hoved høit forhaanet." The hand-me-that-handspike style of anthem is like the sound of tinkling sleighbells, when your nose is frozen and your feet are numb—beautiful enough, but horribly unsatisfying just then. On the other hand—"O hoved høit forhaanet," "Tank naar engang," "O Bread of Life from Heaven"—ah, there is heartease and soul food in such. The former are slung away at the end of a service never again to be used, the latter can be repeated and repeated, each time with an appeal that is irresistible.—Choral Union Bulletin.

LUTHER'S PRAYER AT THE DIET IN WORMS, APRIL 18, 1521.

Almighty and eternal God, what a strange thing this world is! How it opens the mouths of the people! How small and insignificant is man's trust in Thee! How weak and tender is the flesh, and how powerful and busy is the devil aided by his apostles and the worldly wise! How soon the world withdraws its hand, whirls around, pursues the common course and speeds on the broad road to hell, where the godless belong, and sees only what is brilliant and powerful, great, mighty, and respected. I should now turn mine eyes thither, I would be undone, for the bell is already cast, and the sentence is pronounced. O God, O God, O Thou my God, stand Thou by me against the wisdom and the reason of all the world. Do it. Thou alone must do it. It is indeed not my affair, but Thine. I have nothing to do with these great lords of the world for myself. I would rather have good and quiet days and be undisturbed. But it is Thy cause, O Lord, which is righteous and eternal. Stand by me, Thou true and eternal God. I rely on no man, for it were in vain. All that is flesh and savors of the flesh halts. O God, O God, dost Thou not hear me, my God? Art Thou dead? No, Thou canst not die; Thou art only hiding Thyself. Hast Thou called me hitherto? I ask Thee in order that I may surely know. Ay, my God, grant it! For never in my life have I thought to oppose such great lords, and never have I purposed doing it. O God, stand by me in the name of Thy dear Son Jesus Christ who shall be my Protector and Defender, even my mighty Fortress through the power and help of Thy Holy Spirit, Lord, where remainest

Thou? Come, come, I am ready like a patient lamb to lay down my life for this cause. It is Thy cause, and it is righteous. I will not separate myself from Thee forever. Be it resolved in Thy name that the world cannot force me to act against my conscience, even if it had still more devils, and if my body which is first a creature of Thine, would have to perish meanwhile. But to this end Thy word and Spirit come to my rescue, even if it were only for the body. But the soul is also Thine. It belongs to Thee, and it may remain with Thee forever. Amen. So help me God. Amen.

A FEW SUGGESTIONS.

Conduct yourself with becoming reverence when you go to church, and you will help others to be reverent.

All trifling conversations about the party, the picnic, etc., last week, should be absolutely refrained from when in church. Think of the absurdity of being reverent in the house of God, while rehashing neighborhood gossip!

There is nothing surer than that all who despise and condemn God will be publicly put to everlasting shame by God before the assembled universe on the last Great Day.

"It is said that the family of Jonathan Edwards, three sons and eight daughters, respected their parents so much that when Mr. Edwards or his wife entered the room, the children arose and remained standing until father and mother were seated."

REFORMATION FESTIVAL.

Sunday, November 4, at 2:30 p. m. a festival of song, music and speeches will be celebrated in the Tacoma Theater, Broadway and 9th street. Fifteen Lutheran churches in Tacoma have been making the preparations. A mixed choir of 125 voices will sing. Dr. C. O. Solberg, Northfield, will be the chief speaker of the day. Excursions will be run on the N. P. and Ch. M. & St. Paul railways. This will accommodate people from various sections who wish to come to Tacoma and celebrate.

Rev. A. B. Anderson, who will work at Camp Lewis for our soldiers will move to Tacoma this week. Next week we will be able to give his home address. There are about 40,000 soldiers at Camp Lewis, said Major General Green Sunday.

DAY OF PRAYER.

President Wilson has issued a proclamation that next Sunday, October 28th, be set aside in every church as a day of prayer.

God bless our great president who in the world crisis is doing so much for freedom and democracy. All Christians will gladly and thankfully heed the President's request.

O Christians through the length and breadth of our country, bend your knees and bow down in your hearts in true humility and beseech the Almighty that righteousness may soon conquer.

God bless our President and our Country!

The Pacific Lutheran Academy and Business College

This institution is no experiment. It will begin its

Twenty-Third Year October 15,

with a strong faculty of efficient and experienced teachers.

Its work is FULLY ACCREDITED by the University of Washington, where for many years its students have had a high rating.

It has a beautiful and healthful location; a fine campus, equipped for baseball, tennis, croquet, and other out-door games; a massive five story brick with running track and apparatus for light; a splendid gymnasium, equipped with laboratory, and a library of abondoor games and exercises; a well furnishing with steam heat and electric lut 5,000 volumes; a large number of instruments for band and orchestra.

Its entire indebtedness will be paid out of the Memorial Fund, collected by the Norwegian Synod, and thus unhampered by debt, it will enter upon a

New Era of Usefulness

As a war emergency, school will this year be conducted only THIRTY instead of THIRTY-SIX weeks, as in former years. This gives selfsupporting students an opportunity to continue their work until the rainy season begins. The school work is so arranged that students will receive full credit for 36 weeks' work in the branches they pursue.

To make the school accessible to the many who this year can attend but a short time, the school-year has been divided into 3 terms, of 10 weeks each:

- The FALL TERM begins October 15, and closes December 21;
- The WINTER TERM begins January 7, and closes March 15;
- The SPRING TERM begins March 18, and closes May 24.

The School offers thorough instruction in the following branches:

- English Grammar, Spelling, Literature, Composition, Rhetoric, Public Speaking, Orthoepy;
- Beginning Latin, Caesar, Cicero and Virgil;
- German Grammar, Composition and Literature;
- Norwegian Grammar, Literature and Composition;
- Higher Arithmetic, Algebra, Plane and Solid Geometry;
- Physiology, Physical Geography and Physics;
- History of the U. S., Civics, and General History;

- Bookkeeping, Penmanship, Commercial Arithmetic, Rapid Calculations, Letter Writing, Commercial Law, Business Forms, Shorthand, Typewriting, Correspondence;

Bible History, Bible Study and Church History;

Piano, Organ, Violin, Band and Orchestra;

Special Classes in English for Foreigners.

The cost of Tuition for one term is \$20; for two, \$35.00; for three, \$45.00. The cost of tuition and heated and lighted room for one term is \$40.00; for two terms, \$70.00; for three terms, \$90.00.

Board will be furnished at actual cost, estimated at from \$2.50 to \$3.50 per week, depending upon the kind of board desired. The students in the dormitory elect an advisory committee to determine the quality of food wanted, the price of board, and the like.

There is at present, and will be for a long time, a great demand for well trained help in all lines of business. Young men and women will therefore do well to avail themselves of the education and training which THE PACIFIC LUTHERAN ACADEMY offers.

Students who desire to enter school are invited to write to the principal and state what line of work they intend to follow. He will be pleased to advise them, and answer any questions relating to the school.

Address:

N. J. HONG, Principal, Parkland, Washington

Abonner!

Aueter!

"Pacific Herald"

Advertising

John Blaauw Ad Agency

207 Nat'l Realty Bldg. Tacoma

60 Towns Bldg. Seattle.